

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 44/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 25Co/3/2017 z 18. januára 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/173/2018 z 27. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou proti Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a. s. (ďalej aj „žalovaná 1“), a Bytovému družstvu Prešov (ďalej aj „žalovaný 2“) doručenou Okresnému súdu Prešov 21. júna 2013 domáhal vyporiadania práv k neoprávnenej stavbe vodovodu, kanalizácie a vodovodných šácht, ktoré sa nachádzajú na pozemkoch v jeho vlastníctve, a žiadal upraviť terén do pôvodného stavu. Sťažovateľ žiadal žalovanú 1, aby predložila stavebné povolenie a súhlas vlastníka nehnuteľností s umiestnením stavieb na pozemkoch, ktoré sú teraz vo vlastníctve sťažovateľa. Vo veci išlo o značný časový odstup od zriadenia verejného vodovodu a verejnej kanalizácie na dotknutých nehnuteľnostiach a predmetom posudzovania bola okrem iného otázka, či vlastníkovi pozemku vzniklo zákonné vecné bremeno obmedzujúce ho vo vlastníckom práve.

2. Okresný súd žalobu sťažovateľa rozsudkom č. k. 12C/163/2013 z 20. septembra 2016 zamietol. V čase realizácie verejného vodovodu a verejnej kanalizácie platil zákon č. 138/1973 Zb. o vodách (vodný zákon) v znení neskorších predpisov. Súčinnosťou od 1. októbra 1995 bol zakotvený § 37a,

podľa ktorého „vodovodné a kanalizačné rady“ sú vodohospodárskymi líniovými stavbami, ich výstavba je vo verejnom záujme a možno ich zriaďovať a prevádzkovať na cudzích nehnuteľnostiach v rozsahu vyplývajúcom z povolenia vodohospodárskeho diela. Uvedené ustanovenie tiež normovalo časový aspekt oprávnení stavebníka, ktoré vznikli dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu na zriadenie vodohospodárskeho diela, a normovalo tiež povinnosti vlastníka zodpovedajúce vecným bremenám podľa osobitných predpisov. Za výkon oprávnení podľa tohto zákona patrí náhrada obdobne ako podľa predpisov o vyvlastnení. Ak medzi stavebníkom a vlastníkom nehnuteľností nedošlo k dohode, o náhrade rozhodoval vodohospodársky orgán, ktorý bol príslušný na povolenie vodohospodárskeho diela. Podľa § 42 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách“), ktorý je účinný od 1. novembra 2002, oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia využívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona, zostávajú nedotknuté. Podľa § 42 ods. 7 citovaného zákona vlastníctvo k vodovodným prípojkám alebo ku kanalizačným prípojkám, prípadne k ich častiam zriadeným s účinnosťou tohto zákona, zostáva zachované.

3. Podľa názoru okresného súdu spomínané ustanovenie § 37a bolo prijaté do vodného zákona až 1. októbra 1995 (po výstavbe predmetných vodovodných a kanalizačných potrubí). Preto na dotknutý právny vzťah dopadá zákonné vecné bremeno podľa § 37a ods. 3 vodného zákona. Obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa preto kvalifikoval na základe zákonného vecného bremena. Podľa okresného súdu preto nemožno vysporiadať práva k neoprávnenej stavbe, pretože žalovaná 1 užíva pozemok na základe zákonného vecného bremena a žalovaný 2 predal byty v bytových domoch tretím osobám. Okresný súd tiež uviedol, že vodný zákon bol zrušený 1. júla 2004 zákonom o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, ktorý v prechodných ustanoveniach nerieši vecné bremená vzniknuté predchádzajúcim predpisom. Preto na vec aplikoval už spomínané ustanovenie § 42 ods. 6 zákona o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách. Tiež poznamenal, že § 37a vodného zákona nie je v rozpore s princípom retroaktivity. Svoje stanovisko podporil o nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 535/11, v ktorom je uvedené, že zákaz retroaktivity právnej normy nie je požiadavka nemennosti právnej úpravy, ale požiadavka, aby sa nemenilo právne postavenie subjektu práva v minulosti.

4. K náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva uviedol, že sťažovateľ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam už zaťaženým zákonným vecným bremenom, a teda najneskôr nadobudnutím vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam mu začala plynúť lehota na uplatnenie si náhrady za nútené obmedzenie užívania predmetnej nehnuteľnosti. Sťažovateľ si uplatnil náhradu za zákonné vecné bremeno 17. júna 2013, teda po uplynutí lehoty stanovenej zákonom (§ 20 ods. 4 zákona o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách), ako aj po uplynutí všeobecnej premlčacej lehoty (§ 101 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak sťažovateľ nemal vedomosť o vade kupovanej veci, pozostávajúcej z obmedzenia vlastníckeho práva vecným bremenom, jeho práva z väd kupovanej veci podľa okresného súdu vo vzťahu k predávajúcemu rozhodnutím nepovažoval za dotknuté.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) so stotožnením sa s jeho právnym posúdením veci. Tiež uviedol, že ak žalovaná 1, resp. jej právny predchodca

ako stavebník, majetkovo-právne nevyporiadal pozemky, na ktorých je stavba vodovodu a kanalizácie, a predchádzajúci vlastník nebol účastníkom stavebného konania, mal túto skutočnosť riadne v konaní preukázať. Sťažovateľ v konaní nepreukázal neoprávnenosť postupu právneho predchodcu žalovanej 1 a nepreukázal ani povahu spornej stavby ako neoprávnenej.

6. Sťažovateľ následné dovolanie proti rozsudku krajského súdu založil na dôvodoch podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Sťažovateľ v dovolaní namietal, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neunesení jeho dôkazného bremena, a tým sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (sp. zn. 6MCdo/17/2010 a sp. zn. 4Cdo/190/2014). Najvyšší súd v uznesení o odmietnutí dovolania konštatoval, že dovolaním nastolená otázka je otázkou skutkovou, nie právnou. K dovolaciemu dôvodu, podľa ktorého je v rozpore s princípom zákazu neprípustnej pravej retroaktivity, ak odvolací súd aplikoval § 37a vodného zákona, účinný od 1. októbra 1995 aj na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou najvyšší súd uviedol, že všeobecné súdy sa zaoberali otázkou prípadnej retroaktivity tohto ustanovenia. Najvyšší súd aproboval názor nižších súdov, že v čase nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti sťažovateľom (rok 2007) bolo už v účinnosti (od 1. októbra 1995) ustanovenie §37a vodného zákona, ktoré oprávňovalo zriaďovateľa a prevádzkovateľa vodohospodárskej výstavby nielen na zriadenie, ale aj prevádzkovanie takej stavby vo verejnom záujme. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné sčasti podľa § 447 písm. c) CSP a sčasti podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/606/2004, podľa ktorého postup pri zriaďovaní stavby tzv. socialistickou organizáciou na cudzom pozemku bol od začiatku neoprávnený a je potrebné vykonať jeho vyporiadanie podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Uvedený názor bol aplikovaný Krajským súdom v Prešove vo veci sp. zn. 3Co/165/2008, ako aj Ústavným súdom Českej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 187/03. Tiež uviedol, že v konaniach evidovaných na okresnom súde sp. zn. 12C/267/2008, 10C/97/2007 a 11C/97/2007 bolo preukázané, že stavby bytových domov sú neoprávnenými stavbami, a preto aj rozvody vody a kanalizácie k bytovým domom, ktoré boli postavené spolu s neoprávnenými stavbami bytových domov v roku 1969 až 1972, sú rovnako neoprávnenými stavbami.

8. Sťažovateľ namieta, že v konaní pred všeobecnými súdmi došlo (i) k nesprávnemu prerozdeleniu dôkazného bremena (keď všeobecné súdy žiadali preukázať neexistujúcu skutočnosť), (ii) k porušeniu zásady zákazu retroaktivity právnych noriem (keď všeobecné súdy aplikovali § 37a vodného zákona účinného od 1. októbra 1995 aj na vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia), (iii) k rezignácii najvyššieho súdu na zjednotenie právnych názorov (keď odvolací súd žiadnym spôsobom nerefletoval sťažovateľom predloženú judikatúru odvolacieho súdu, ktorá v totožných veciach vyslovila úplne opačný právny názor než senát odvolacieho súdu konajúci v sťažovateľovej veci).

9. Sťažovateľ v doplnenom podaní poukázal na rozhodnutia totožného okresného súdu sp. zn. 11Csp/137/2020 a sp. zn. 25C/21/2017, ktorými okresný súd žalobám vyhovel.

10. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a nahradiť trovy konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.1. K namietanému porušeniu uplatnených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Krajský súd sa stotožnil s právnym posúdením okresného súdu a doplnil, že sťažovateľ v konaní nepreukázal neoprávnenosť postupu právneho predchodcu žalovaného 1.

13. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote dovolanie, v ktorom uplatnil v podstate rovnaké dôvody ako neskôr v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09). Najvyšší súd síce vo forme odmietavého rozhodnutia no vecne reagoval a s dovolaním sa v potrebnej miere vyrovnal. Preto právomoc najvyššieho súdu v tejto časti predchádza právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu pre nedostatok právomoci odmietol [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“)].

III.2. K namietanému porušeniu uplatnených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Zákon o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne (nálezom). Ide o špecifickú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybníť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia (I. ÚS 66/98, II. ÚS 123/2020, ako aj Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1811/20, II. ÚS 2404/20, III. ÚS 2167/20, dostupné na nalus.usoud.cz).

15. Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou.

16. Pokiaľ výklad súdu nie je arbitrárny a je náležite odôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS. 357/06). Svojevôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojevôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojevôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

17. Sťažovateľ v dovolacej námietke podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že krajský súd si nesplnil svoju povinnosť ho informovať o novom právnom posúdení veci a svoje rozhodnutie založil na iných, nových právnych dôvodoch než okresný súd. Odlišnosť mala podľa sťažovateľa spočívať v tom, že krajský súd na rozdiel od okresného súdu poukázal na dôkazné bremeno sťažovateľa a že právny predchodca žalovanej 1 nevyporiadal pozemky, na ktorých je stavba vodovodu a kanalizácie. Najvyšší súd k uvedenému uviedol, že názor krajského súdu týkajúci sa dôkaznej povinnosti sťažovateľa nebol rozhodujúci (kľúčový) pre skončenie veci a ani krajský súd výlučne nezaložil na ňom svoje meritórne rozhodnutie. Názor krajského súdu nebol ani priamo odporujúci (konfrontačný) s odôvodnením rozsudku zo strany okresného súdu. Najvyšší súd preto sťažovateľom uvedený dôvod zmätočnosti na účely dovolania podľa § 420 písm. f) CSP neuznal.

18. Ústavný súd hodnotí postup krajského súdu o prekvapivom (novom) dôvode nevyhovenia žalobe za odporujúci pravidlám civilného procesu (R 33/2011). Sťažovateľ dôvodne namietal, že mal byť vyzvaný na prípadné vyjadrenie sa k možnému použitiu nového názoru (§ 382 CSP). Najvyšší súd však správne vyhodnotil tento dovolací dôvod sťažovateľa ako nie rozhodujúci, a tým bez významu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ak by takýto podružný dôvod, pre ktorý súd žalobe nevyhovet, mal viesť bez ďalšieho ku kasačnému rozhodnutiu, nebolo by možné vylúčiť opätovné zamietnutie žaloby už len zo zostávajúcich dôvodov. Takýto postup by zjavne nenaplnil požiadavku efektívnosti občianskeho súdneho procesu. Ústavný súd preto v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý neuznal dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP za prípustné, nevidí ústavne neutržateľný postup.

19. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa § 447 písm. f) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Sťažovateľ podal dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Pre dovoláciu námietku podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakterizujúci odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Sťažovateľ aj pri tomto dovolacom dôvode namietal, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neunesení dôkazného bremena sťažovateľom. Takto nastolená otázka nie je podľa názoru najvyššieho súdu rozhodujúcou pre rozhodnutie krajského súdu a nebola

ani otázkou právnou, ale skutkovou. Preto konštatoval, že prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia krajského súdu významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Poznamenal, že nosný dôvod zamietnutia žaloby spočíval v tom, že obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa je založené na zákonom vecnom bremene, a preto nebolo dôvodné pristúpiť k vysporiadaniu práv v režime neoprávnenej stavby § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže rozhodnutie krajského súdu nezáviselo a nemohlo ani závisieť od riešenia sťažovateľom nastolenej otázky uvedenej v dovolaní, dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol. Sťažovateľ nevymedzil dovolací dôvod vyplývajúci mu z kritérií podľa § 432 ods. 2 CSP. Namietal posudzovanie dôkaznej povinnosti súdmi v základnom konaní, a teda skutkové závery súdov, ktoré najvyšší súd nie je podľa svojej konštantnej judikatúry oprávnený posudzovať.

21. Sťažovateľ tiež v dovolaní uviedol, že ním podané dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a právnou otázkou sformuloval tak, či nie je v rozpore s princípom zákazu neprípustnej pravej retroaktivity, ak krajský súd aplikuje § 37a vodného zákona aj na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou. K tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd rovnako nepristúpil ako k rozhodujúcemu a dôvodil, že rozhodujúci právny záver súdov spočíval v tom, že v čase nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti sťažovateľom (rok 2007) bolo už v účinnosti od 1. októbra 1995 ustanovenie §37a vodného zákona, ktoré oprávňovalo zriaďovateľa a prevádzkovateľa vodohospodárskej výstavby nielen na zriadenie, ale aj k prevádzkovaniu takej stavby vo verejnom záujme. Od uvedeného času dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva sťažovateľa prevádzkovaním tohto zberača, ale na právnom podklade (zákonné vecné bremeno). Všeobecné súdy konštatovali, že tento zákon platil aj v čase nadobudnutia vlastníctva sporných nehnuteľností zo strany sťažovateľa.

22. Jedným z aspektov základného práva na súdnu ochranu je právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, čo v posudzovanom prípade podľa názoru ústavného súdu splnené bolo. Preto napadnuté uznesenie nehodnotí ako arbitrárne.

23. Sťažovateľ argumentoval, že okresný súd rozhodol odlišne v konaní sp. zn. 25C/21/2017 a sp. zn. 11Csp/137/2020. Sťažovateľ svojím podaním z 9. novembra 2021 doplnil sťažnostnú argumentáciu o ďalšie rozhodnutia Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove, v ktorých súdy vyslovili názor, že § 37a zákona č. 138/1973 Zb. s účinnosťou od 1. októbra 1995 dopadá výlučne na vzťahy vzniknuté od tohto dňa do budúcnosti.

24. Ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia namietajúca spätné účinky citovaného § 37a zákona č. 138/1973 Zb. má logiku, no v žiadnom zo sťažovateľom označených rozsudkov nešlo o spor o konštituovanie niektorého zo spôsobov vyrovnania sa s neoprávnenou stavbou podľa § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka. V žiadnej zo sťažovateľom indikovaných vecí nešlo o odstránenie verejne prospešného potrubia a danie terénu do pôvodného stavu, ale išlo o zaplatenie finančných čiastok ako bezdôvodného obohatenia z neoprávneného zaberania pozemkov rozmanitými vodovodnými stavbami (spory s deklaratórnym výsledkom). Právne východiská

vo veci o vysporiadanie práv z neoprávnenej stavby sú na rozdiel od konania o vydanie bezdôvodného obohatenia odlišné.

25. Úlohou ústavného súdu pri prejednaní ústavnej sťažnosti nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov tejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou (napr. III. ÚS 120/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

26. Ústavný súd nezistil, že by medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením uplatnených práv sťažovateľa existovala príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala vyslovenie ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, preto dospel k záveru, že je potrebné v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Košiciach 27. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu